

בעז"ה

הקדמה.

יתברך היוצר וישתבח הבורא, ב"ה וב"ש, אשר פתח ארובות שמי חסדו, והאציל מברכתו על חדל אשים כמוני. חלילה לי להיות לובש גאות, להגיד כי נבונותי זידי רב לי לעקור ולטעת ולמצוא דברי חפץ כל דבר יקר בש"ס ופוסקים, לחבר את האהל להיות אחד, ובשנם לצלול במים אדירים למצוא מרגליות ואבנים טובות, יחדרו עיני על יצוניהם, ואראה ככרע הקודש לקובעם בהלכה. וביותר כבר אמרו חז"ל שמעתא בעיא צילוחא, ואני עני וכואב, חמת המציק נרשוני מארץ מולדתי מקום אשר תורה ונדרלה היו המים על ראשי ובאתי אל המדינה הזאת סובל דוחק צער ויגון ומכאובים, אכן חלקי אמרה נפשי, בן הליכות אגקינו מלכנו בקודש, על סנה נגלה ה' לראש כל חווים, ועל שפל בהרים ירד עם מרכבות כבודו בהמון רכבות צבאיו, בן בחסדו הגדול ישפיע שכל טוב וישם דברו בפי נכער מדעת, על בינתי לא אשען, אקרא אל אלוקי ויענני, הוא ינחני במעגלי צדק, ארח כל אכשל בו, ובל אלף ארחות עקלקלות, ולא אפול בפחת השניאה, כי להיות קולע אג מטרה האמת לאסוקי שמעתתא אריבא דהלכתא ל"ה לכרו הישועה.

הנה באתי אל המדינה הזאת, ראה ראיתי גם הכשרים בעם מהם רבים מתירים לעצמם לטלטל בשבת, האיית הישראלי אשר כל דבר קדוש יקדש, הוא לא יבוש לצאת ולכוא לטלטל בפרהסיא את הטלית להחעטף בו בעת התפלה, אמירתתי אני אל לבי מה אעיטה לטובת

בני עמי להסיר מהם את החטאה הגדולה הזאת. אם כישופר ארים
קולי להביע בקהל עם להבינם את חומר האיסור. ידעתי גם ידעתי
דברי לא יכו שרש ולא יעשו פרי, כי כבר עברו שנו ושלו והותר להם,
וגם המנידים הרבים אשר לקחו להם קרנים במדינה הזאת כבר הרגילו
את העם, להיותם פוצחים פה ולשון וניב שפתותיהם. יטפחו ברגליהם,
יספקו בכפות ידיהם, ומכף רגל ועד ראש ימעדו בכל איבריהם,
להתווכח בפרוט מעשיהם, אמנם לא שמו להם מחסום מלדבר דברים
שאינם נשמעים, ולכן גם אל הנישמע לא יכרו העם אוזן לשמוע, ואף
אם אתרגו ואתקצף ואגלה קלון המתירים לעצמם בפרטות ברבים, כבר
נודע שהרגון לא עלתה בידו אלא רגזנותו, (יעיי' ח"א מהרש"א ז"ל
קידושין דף מ"א ע"א, רגזון בידוע שעונותיו מרובין מזכיותיו שנאמר
ובעל חמה רב פשע, וזה שלא עלתה בידו לרבות עונות מזכיות מתוך
רגזנותו מ"מ ידוע שכבר הוא רוב עונות, ורגזנותו עלתה בידו להביא
עליו חולי תחתוניות ושכל מיני גהינם שולטין בו, ולאדם טוב שהוא
נוח לבריות מטעמים לו בעוה"ז מפרי מעשיו הטובים) ואותו ישאלו
מא עשית כי הבאת על העם חטאה גדולה, כי עכ"פ הי' מוטב שיהיו
שוננים ואל יהיו מזידים.

ולזאת אמרתי אפרש בדרך צחות נעים זמירות ישראל,
חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך, כי כאשר חשבתי דרכי ואין
תקוה אזי אשיבה רגלי אל עדותיך אולי אמצא מקום למצוא דרך
היתר עפ"י התורה הקדושה לעשות איזהו תיקון שיהי' הטלטול מותר
בשבת קודש, ועל דרך קרוב אל האמת אפרש, חשבתי דרכי ואשיבה
רגלי אל עדותיך, היינו שלא להגים לב בהוראה לומר במעט העיון
באתי עד עומק הדין וכביד מצאה ידי להתכו, אבל יחשוב דרכי וישוב
רגליו, יבקר את הענין וישוב ויבקר למען יקלעו אל מטרת האמת, וכאשר

א

עירוב מקואות

כה אמר ה' השמרו בנפשותיכם ואל
תשאו משא ביום השבת והבאתם
בשערי ירושלים. ולא תוציאו משא
מבתיהם ביום השבת וגו' (ירמיה' י"ז כ"א כ"ב):

הנה אצל היום לפתוח דדצר הלכה אחרי נעילת רשות מורקן ודצק רצותינו
הגאונים אשר בארץ ישראל. ולא להתהדר בחידושי תורתו באותו היום.
כי יודע אבי וקך ערכי אשר נוי אכני להתיילצ לפני מלכים. (מאן מלכי רבנן). ורק
להודיע לערי לרצים באחי. כי ונה יהי קץ היסודות צפה עירי. ואמרת אשא קולי אל
הסרים הנה אצותינו הגאונים אצותיה של ישראל אשר בארץ הנה. וגם א כל גאוני
וגדולי ישראל היושבי על מדין. ואסי' כאלמד הין לפני רצותיו והנה יקונו ויושיענו.
זה הוא חוכן הנועשה. הנה זה ונקרוצ צל לפה (קאנע לואין) רב אחד וסיחר
צפה ההולכה צצנת עיי הסירים צדוים מלצו שאין להם אף יסוד רעוע. ועל זה
צנה צנה גם לאחרים. צנין בקורת עכצים. ואמר טצחונה מותר לעלול צכל ערי
אנעריקא. והנחפלים רבו כעת צדור הזה. ונה גם באנעריקא. טמקלם יגיד
להם כל הניקל להם ציותר אוחזים צכנף ונעילו. ואנעריקא שכת דהתיירא עדיף להם.
וצאשר הדצר הלזה יוכל להיות לאצן נגף לכל ערי אנעריקא. כי עי לידיו יתקע
אם לא ינלחו עוד צני גילו טילמדו לטקד להחיר להטוון עם נה טירלו כדי לנלל
טן צענייהם. וכאשר נתפארים גם הם טהוא יעשה להם גם החר להנחיותיהם
לעמוד ציום הטצנת על ידי טיטכרו לנערתיהם. וצאננה כצר צאו אכטים "נורי נפס
כאלה" הדואגים לפרנוותיהם טופקידים ציום הטצנת על ידי הטקד הטכות.
וטאלו את פי אס לא אוכל לעשות להם איזה תקנה כהקנת הרצ החד טאוונר
ונצטיה להם לעשות. כפי טירלו רצותי ונהנכהצים טהדפקתי צמכיע.
[ומזן טכל אלה הנה הסודים לדצר הי אשר צפה. כי טאר האנשים יעשו נה טלצם טפן צלא
צקטת ומיפוש סתרים]. וצין כה וכה טס הטצנת הוא מוחולל גם מהסרדים על דצר הי
עד עתה. ה צרידים היחידים כנעט לעונות רוצ הנהללים. וטס הטצנת יטכח לגמרי
חלילה — ועל כן ילחתי היום להודיע לערי לרצים. ולהליע דצרי לפני רצותי.
ולהטויע צנחנה הטצרים איך טכל דצרו הנה ונהצל יחד. וכצר טלחתי להרצה רצנים
דפה והטיצו כהוגן. אונס הלד טכנגד אנעריקא כי רצנים קטנים הנה ואינם נגיעים
להרצ הנוחיר. עייכ נטאר חללי להדפיס את דצרי אלה לצבור את הדצר על נכח
ולהליע זאת לפני הגדולים אשר צעהיק טנה אשר לחכמי הטל קדוש יאנרו. ואז
אס רצותי יטכיוו לדצרי. יעיל זאת צוודחי לכל יראי הי ואין לנו מנכול:
ואציע את דצרי הרצ הנוחיר אחת לאחת לנען הראות אולתו וטעויתו לכל אשר
כל

טנקרלה ארץ חיים
צבי. ארץ חפץ. כי
והיוטצנים צה הם
נוחיים ענין צריאות
כי אר"י אורכה טווצ
יכל יאמר טכן חליתי
לס לא יאמר חליתי
כי טהיוטצ צה הוא
ה אדם אונעריקא לו
(טצנת לייג ונהגילס ליד)
צחר קליחה היא.
ולח לכל כוי הרופח
כן רק בשם הי אקרא
מטעליו עלי לער צה
ז טעשית עם עבדך רק
ושים עמדו לי בזה:

דך ידעת צר לצבי
צוני חקדיך. ואל
נת צנוחה ולהגות
"ה וני דינח תחיי
ועון חיים כ"י לו
דול וכוי נגיד מופאה
ליהם טפעת צרכך
ס וטנחיהם טעוצ
נוהרה ציונינו חמן:
א טחוק טינו (לפי"ק)

סקי
גבול ים
על הספר
בכתובים.